

— Татко, дойдохъ си, — извика той и поиска да влѣзе въ кѣщи. Ала вжтрѣ седѣха съвсѣмъ непознати хора. „Може би, майка ми и баща ми сж заминали нѣйдѣ безъ мене,“ — помисли си той и попита непознатитѣ:

— Моля ви се, азъ съмъ Урасима-Таро. Прѣди три дни живѣхъ тукъ. Дѣ сж отишли майка ми и баща ми?

Хората, които запита той го гледаха съ очудване и дълго врѣме безъ да продуматъ ни дума. Най-послѣ извикаха:

— Какъ, вие сте Урасима-Таро?

— Да, азъ съмъ.

— Но не шегувате ли се, човѣче? Урасима-Таро, наистина, е живѣлъ тукъ, но това е било прѣди 300 години. А вие отъ тогазъ до сега не би могли да живѣете!

Сега пъкъ на свой редъ взе да се очудва Урасима-Таро.

— Моля ви се, не се подигравайте. Азъ съмъ Урасима-Таро и прѣди три дни, а не прѣди 300 години живѣхъ тукъ.

Хората, които говорѣха съ него, ставаха все по-сериозни и по-сериозни.

— Може би да сте вие сѣщинскитѣ Урасима-Таро, но тъй като тоя човѣкъ е живѣлъ прѣди 300 години, вие сте навѣрно не човѣкъ, а призракъ.

— Но погледайте, вижте, азъ съмъ живъ. Ето ми краката, ето рѣцѣтъ, — викаше Урасима-Таро и започна да тупа съ крака по земята.

— Урасима-Таро е живѣлъ прѣди 300 години и за-